

had os blot tænke os f. Ex., hvorledes det vil stille sig ved alle de Afregninger, som efter kort Tids Forløb skulle indgives til Amtsraadet; hvorledes skal med Hensyn til dem overhovedet en Afgjørelse kunne finde Sted, naar i Tilfælde af, at Stemmerne staae lige, intet Resultat fremkommer? Lodtrækning som Afgjørelsesnorm tror jeg dog ikke, den lovgivende Magt for Alvor vil stille op i saadanne Tilfælde.

Forslaget under Nr. 26 maa jeg ligesom flere af de Herrer, der have udtalt sig om det, meget bestemt tiltræde. Det forekommer mig overmaade misligt at forlade det hidtil herskende Princip med Hensyn til den hele Maade, hvorpaa et Amtsraadsmedlems Stilling opfattes. — Med Hensyn til Forslaget til § 46, der er stillet af det ærede kongevalgte Medlem, som sidder ved Siden af mig (Usting), maa jeg tilstaae, at jeg finder, at den høitagtede Indenrigsminister i Grunden slet ikke talte om det, og at han stillede Spørgsmaalet paa en saadan Maade, at han slet ikke tog de virkelig foreliggende Forhold i Betragtning. Han sagde, at man jo kunde lade det blive ved det Bestaaende, og at, hvis man vilde røre derved, man da maatte komme til at gaae ind i en stor Detail for at oplyse alle de enkelte Tvangsmidler, der skulde benyttes. Jeg siger, at det Første er umuligt efter den Maade, hvorpaa selve Lovforslaget er affattet, og at det Sidste er uhensigtsmæssigt, og der har heller ikke viist sig en saadan Trang dertil, at man behøver at gaae ind derpaa. Grunden, hvorfor Forslaget er stillet af det ærede kongevalgte Medlem, er, at § 46 er affattet, som den er; hvis den var affattet paa en forstigtigere Maade, saa vilde det ikke have været nødvendigt at stille dette Forslag. Hvis den høitærede Indenrigsminister havde stillet et Forslag, som henviste til det Bestaaende, saa havde det ikke været nødvendigt at stille Forslaget; men nu staaer der den ulykkelige Sætning om, hvad Amtsraadet kan gjøre, og deraf maa man ulede, at det, som der er nævnt, omtrent er Alt,

hvad Amtsraadet kan gjøre. Det er vanskeligt ved Affattelse af saadanne Love, naar der ikke vises en stor Forstigtighed, at undgaae, at man kommer til trættende og kedsovellige Forhandlinger, tildeels af Spørgsmaal, som man allerhelst maatte være fri for at forhandle om, fordi det kommer til at see ud, som om der hvert Dieblis maatte frygtes for renitente Communer; det er meget muligt, at der vil findes saadanne, men der foreligger dog ingen Grund til at antage det. Men saasnart den hele Organisation stilles paa en anden Maade, og navnlig naar man giver Bestemmelser om det Ansvar, der skal bæres, og den Fremgangsmaade, der skal følges, saa maa virkelig saadanne Lovparagrafer skrives med en vis Forstigtighed. Det er nu ingenlunde Tilfældet med nærværende Paragraph. Det hedder i Paragraphen: „— kan Amtsraadet i fornødent Fald ved Domstolene gjøre personligt Ansvar gjældende.“ Det er nu Noget, som egentlig ikke behøver at siges; det er en Selvefølge, at det ligefrem civileretlige Ansvar end ikke kan gjøres gjældende ad administrativt Vel; men netop derved, at Bestemmelsen er stillet paa den Maade, som steet er, savnes der en naturlig Tilfendegivelse af, at der dog ogsaa er en executiv Myndighed, som sørger for Lovens Gjenneførelse; men en saadan Tilfendegivelse trænger man til, og det er saameget mere besynderligt, at man kan være i Tvivl om, at dette skal staae her paa dette Sted med Hensyn til Amtsraadens Forhold ligeoverfor Sogneraadene, som det staaer med rene Ord og uden nogen nærmere Begrænsning paa to andre Steder i Loven. Det hedder i § 32: „Kommer Amtmanden ved de indsendte Overslag og Regnskaber eller paa anden Maade til Kundskab om, at en tagen Beslutning overskrider den Sogneraadet tilkommende Myndighed eller i anden Henseende er stridende mod Lovgivningen, eller at den gaaer ud paa at træffe en for Communen fordærvelig Foranstaltning, eller at nægte Opfyldelsen af en Communen paahvilende Pligt, kan han, ved